

Sygn. akt V Ca 385/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Barbara Chłędowska
Sędzia:	SSO Małgorzata Moskwa (spr.)
Sędzia:	SSO Małgorzata Mazur
Protokolant:	st. sekr. sąd. Edyta Rak

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. H.
przeciwko Powiatowi L.
o zapłatę

na skutek apelacji powoda
od wyroku Sądu Rejonowego w Leżajsku
z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt I C 52/15

- zmienia zaskarżony wyrok w pkt III w ten sposób, że zasądza od pozwanego dalszą kwotę 75 zł (siedemdziesiąt pięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Małgorzata Mazur SSO Barbara Chłędowska SSO Małgorzata Moskwa

Sygn. akt V Ca 385/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Leżajsku wyrokiem z dnia 27 lutego 2015 roku zasądził od pozwanego Powiatu L. na rzecz T. H. kwotę 425 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 16 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz umorzył postępowanie w zakresie kwoty 500 zł i oddalił powództwo w pozostałej części oraz zasądził od T. H. na rzecz Powiatu L. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawą faktyczną orzeczenia stały się niekwestionowane przez apelującego ustalenia Sądu I Instancji, wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, które Sąd Okręgowy przyjął za własne.

O powyższego orzeczenia apelację wniósł powód, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w zakresie kwoty 75 zł oraz zasądzenia kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych.

Skarżący zarzucił niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię art. 90 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską w związku z art. 410 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że wadliwy przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r., określający wysokość opłaty za kartę pojazdu był wadliwy tylko w części i tylko częściowo opłata ta została pobrana bez podstawy prawnej.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, negując poprawność argumentacji prawnej powoda.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Zgodzić należy się z zarzutami apelującego, że pobrana przez pozwanego opłata za wydanie karty pojazdu w wysokości 500 zł była świadczeniem nienależnym podlegającym zwrotowi przez pozwanego stosownie do art. 410 § 1 k.c., wobec sprzeczności § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu z art. 90 akapit pierwszy Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2010 roku, III CZP 37/10 oraz uchwałę z dnia 25 listopada 2011 r. III CZP 67/11).

Sąd II Instancji podziela w szczególności stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia z dnia 2 czerwca 2010 r., III CZP 37/10, gdzie

w uzasadnieniu znajdujemy stwierdzenie, że postanowienie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 10 grudnia 2007 r., C-134/07 (Dz.U.UE C 64, poz.15) „odnosi się do pełnej wysokości opłaty za kartę pojazdu w kwocie 500 zł, a nie jedynie różnicy 425 zł pomiędzy kwotami określonymi w rozporządzeniach z 2003 i 2006 r.”

Także, zatem w odniesieniu do zaskarżonej kwoty 75 zł stwierdzić należy, że została ona pobrana bez podstawy prawnej i podlega zwrotowi na podstawie art. 410 § 1 k.c. Z powołanego przepisu wynika, że świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo, jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo, jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Takie cechy posiada świadczenie uiszczone przez powoda na rzecz pozwanego.

Dodać należy, że obowiązkiem sądu krajowego jest zapewnienie środków umożliwiających dochodzenie przed nim przez jednostki praw przyznanych przez prawo wspólnotowe, nawet, jeżeli prawo krajowe środków takich nie przewiduje oraz uznawać i zabezpieczać poprzez swoje orzecznictwo skutek bezpośredni norm prawa wspólnotowego (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 28 czerwca 2006 r. III SA/Wa 1226/06 LEX nr 229611. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie i Sąd Rejonowy wypełniając tę funkcję prawidłowo zinterpretował prawo krajowe w świetle celów i brzmienia prawa wspólnotowego, jednakże bezzasadnie przyjął, że cechy świadczenia nienależnego ma tylko kwota do wysokości 425 zł.

Mając, zatem na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, zasądzając na rzecz powoda dalszą kwotę 75 zł, zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie z § 6 pkt 1 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.